

ter i andre Foreningers Tjeneste, som saa vil tage den Førerstilling fra D. K., som det med Møje har tilkæmpet sig.

Det var i 1883, at jeg første Gang blev valgt ind i D. K.s Styrelse, og i de forløbne 36 Aar har jeg paa forskellig Maade ofret al den Tid, jeg kunde spare fra mit Hjem, paa D. K., og jeg er kommen til at elske D. K. og har følt mig stolt af at være kytet til det. Nu nærmer mit Livs Aften sig, og jeg maa slippe min Plads i D. K. Men en stor Sorg vilde det være mig, hvis jeg skulde se D. K. i Fremtiden styre en Kurs, som jeg ikke kunde billige, og se det slippe de to Mennesker, der efter min Mening i en Aarrække har været de bærende i D. K. og som endnu er i sin bedste Alder og kan udrette et stort Arbejde. Skal jeg forlade D. K. med en tryk Følelse, da maa jeg kunne stole paa, at den Tid ikke er fjern, da Fru Lemche og Frøken Dugaard vier sin ypperlige Arbejdskraft til D. K., og det afhænger af næste Aars Fællesmøde, om dette vil ske. —

Bertel Jensen, Aarhus: Foreslaar at tage Fru St. F.s Udtalelser til Efterretning og gaa over til Dagsordenen.

Formanden, Julie Arenholt, svarede Fru Stampe-Feddersen følgende:

„Jeg ønsker ikke at optage nogen Diskussion om disse Forhold, men vil dog for fremtidige Konsekvensers Skyld udtale, at jeg ikke paa alle Punkter kan godkende Fru Stampe-Feddersens Fremstilling.“

Den internationale Kvindekongres i Zürich

(Fortsat).

Blandt de mange Skikkelser, som dominerer ens Erindring om Kongressen, maa ogsaa nævnes Fru Yello Hertzka (Leder af en stor Landboskole udenfor Wien). Af hendes dygtige og kloge Indlæg i Diskussionen fremgik med al Tydelighed, at man her havde et af de sjældne Mennesker for sig, der overbærende og tilgivende kan fatte om alt menneskeligt og kun kender til Strenghed overfor sig selv. Hun fremlagde en Resolution, som blev vedtaget om internationalt at organisere Kvinder saaledes, at de i Tilfælde af eller Fare for Krig kan etablere Strike mod alt Arbejde, der direkte eller indirekte støtter Krigen.

Mrs. Ethel Snowden fra London er dog nok den, man sidst glemmer; foruden sin friske Skønhed og Ungdom ejede hun til Overmaal de tre Egenskaber, som Krapotkin i „En Anarkists Erindringer“ nævner som betingende for Fremgang og Held, han siger som bekendt, at „alt maa lykkes for den, der er ung, intelligent og fuld af Energi. Hendes flammende Veltalenhed skyldtes det da ogsaa, at hendes Resolution eller rettere Protest mod Fredsbetingelserne hurtigt og enstemmigt vedtoges og telegraferedes til Paris. I sit Foredrag Aftenen derpaa ved et offentligt Møde i den tætpakkede store Peterskirke kritiserede hun ligeledes meget skarpt Folkenes Forbund, som hun modigt og vittigt lignede ved „a boat with a hole in it“. Det var lærerigt at iagttage den ivrige Tilslutning til alle hendes Udfald, det var klart, at der som alle vegne har Troen paa et Folkenes Forbund faaet et Grundskud, som vanskeligt lader sig hele.

En Protest fremført af Mrs. Pethick Lawrence fra London mod Sultblokaden vedtoges ligeledes og ekspederedes samtidigt til Paris. Hun er Bestyrelsesmedlem af den i London nystiftede Forening til Hungerblokaden Bekæmpelse, om hvis rent ud glimrende og behjærtede Virksomhed jeg kan henvise til en Artikel af Georg Brandes i Tilskueren for Maj d. A.

Kongressens mærkeligste Deltager og vistnok dens Alderspræsident var Mrs. Charlotte Despard, en Søster til den engelske General French; hun er Grundlægger og Formand for den første Suffragette Organisation og har for sin Sags Skyld gentagne Gange været fængslet. Hendes Deltagelse i Forhandlingerne vidnede om en højt udviklet og virkelig konsekvent Retfærdighedsfølelse. En ejendommelig Kraft udgik fra hendes munde, gamle Ansigt og lille spinkle Skikkelse, hvis værdige Rankhed fremhævedes af et sort Slør, der fra det graa Hoved faldt ned over Skuldrene.

II.

Følgende seks Kvinder, Iane Adams (U. S. A.), Charlotte Despard (Engl.), Gabrielle Duchêne (Frankrig), Rosa Genoni (Italien), Clara Ragaz (Schweiz) og Chrystal Macmillan (Engl.) valgtes til at rejse til Paris og der overrække Fredskonferencen vore Resolutioner. Blandt disse bør, foruden de allerede nævnte, følgende anføres:

Kongressen udtaler, at for at være det sikre Fundament for en varig Fred bør Nationernes Forbund optage visse grundlæggende Principper, som nu ikke findes i Udkastet, f. Eks.:

1. Adgang til at blive Medlem har fra Forbundets Dannelse enhver Stat, som ønsker det, og som er villig til at opfylde de Pligter, der maa paahvile Medlemmerne.
2. Antallet af Nationer, repræsenteret i Eksekutivraadet, bør ikke være mindre end elleve.
3. Øjeblikkelig Nedsættelse af Rustningerne paa samme Tid for alle tilsluttede Nationer.
4. Forbud mod Tvangsudskrivning i alle Stater hørende til Forbundet.
5. Ubetinget Tilslutning til Princippet om Selvbestemmelsesret i alle territoriale og nationale Sager o. s. fr. Endvidere erklærer Kongressen at Forbundet vilde styrkes yderligere ved at tiltræde følgende endnu videre gaaende Forslag:

1. Fuldstændig Afrustning (Land, Sø og Luften).
2. Gennemførelse af Forbundets Vedtægter ad andre Veje end ved militær Aktion eller Hungerblokade.
3. Det kræves at alle uudviklede Racer under Formynderskab af en mere fremskreden Nation skal kunne komme under Forbundets Beskyttelse og at det paalægges Mandatarmagten at fremme Udviklingen og Evnen til Selvstyre hos deres Myndlinge.
4. Afskaffelse af alt Børnearbejde i Industrien.
5. Indførelse af lige og almindelig Valgret og Kvinders fulde Ligestilling med Mænd politisk, socialt og økonomisk o. s. v. (Sluttes).

Henriette Beenfeldt.

Lige-Løn-Mødet.

Dansk Kvindesamfunds Københavns-Kreds samt kvindelige Repræsentanter for en stor Række Foreninger, der har selverhvervende Kvinder som Medlemmer, havde den 11. Juni arrangeret et Møde for overfor Offentligheden at give Udtryk for Kvindernes Stilling til — og Interesse for — Spørgsmaalet om lige Løn for Mand og Kvinde, et Spørgsmaal, som nu staar lige foran sin Afgørelse, formodentlig for mange Aar ud i Fremtiden.

Mødet havde fundet en ganske ene-